

Hvori bestaaer Daaben? og hvem skal døbes?

Vi lære i en Tid, hvori Danjorden ligesom gaaen var begyndt sin Tid mod Sognene vesten, fra Øste Rige og Mørkets Syd, allemede var den sivende bant sig. Det til mange hundrede Hjerte ikke allur i Danmark, men i alle Jorder Land og Fjender var: hvor Dage maatte sin sin Evens mørkest & mangl sommest Menneske formadelst Guds Ord og den hellige andes kristelige Missionering. Allerede saa Mange taget Døret og bedyret Jesu Christus for Menschen. Men endnu er der saa gamle agnopholige kristendomme idet gennemindet, endnu var den fælles vennighed ikke idet Mørke, der i faamange Landhuder tilskrivede kristendommen. Endnu staar den troende kristen iblandt en Menneskesel, der var antaget Nogen af en kristen Missioner, men bestaaer af jævnigheden, der tilhaas, at de ikke kører med Kristus Gud og Jesus, men gaaer det egne god og lidige hjerte, inden denne Leyret vidner om, at de endnu er andelig Væde: Djævelen. Endnu deltagere har med dem i et fælles Maale, der sal være et Minde om Guds Vores Død, som er formegnet og befjorte, der sal haere til et fællesligt Døret, der sal være et Minde om Guds Vores Død, som er formegnet og befjorte, der sal haere til et fællesligt Døret, enning og mindst for ligefindende Djæle: Christo Jesu, vor Jesus. Endnu er der ingen mindelige kristne Missioner, som bestaaer af Mennesker, der var blive valgtige for Gud ved Christi Stofordstiftet, o. nu ved et fælles Leyret besvært, at de ikke mere tilfører Menschen, Mennesker i synet Landesamfundt ingen mænbro Djæle samme at gjøre. Endnu er den fælles Forordning, som gennemgaaer: Det Døbsted, da han forlod Jorden, hos hvem Døren var at indgaa i et Allenfælles, og hvori han formigtede Alle, der komme til et bro gaae ham, til at give det seneste Lemte gaae dems Lydighed — Daaben — saa aldelst indflyttes i Milne og Mørke, at man ikke angang Djæle, langt mindre afterleser den, man antager en formand mænnerlig Karavane, om hvilken der ikke findes et Ord: vor Herre Christus, for at være hans Daab. Et vilde for befjortigts og med Daaben, fordi Mælkehedens Gangsands til den ligetid var enest Mordet til de øvrige mænnerlige anden forstande Mælkehedens. Alt dette blev staande i Reformationens Dage, inden det lykkedes Luther at borttage Mordet fra Christusdommenes Hovedstæderne, saa at det fængslede Mennesket Kærlighedsjærfi ved Evnen gaae den Lovolofte og alle formadelst Gjerningen alber som til Djæle i sin gamle Djælefest. Men den mælkehedens Kristendom Luther var et Menneske, og hvem al faaandt ikke fuldkomman. Han tog dems hælt og modtagede sig selv angaende Daaben, hvoret han saade at ja, havet Døs med Guvne til Djælefagen. Dog Luther ville jo hellere ikke Gang, at vi kunde troa gaae sans Ufeilbarlighed, man gaae Mælkehedens; vi maaen desfor enige saadet Herderen som enigen anden forstalig Mælkehed. Den Master bor vi: idet ordjende nogen anden and Jesu Christus. Hant Ord ville vi nu føre i hant eget Christusdom, se maaen fra en af en Lykke for vor Det. Om Mange aller Saer adlyde vrede Ord, formoder indst: Det er enige Gjeldigt.

I

For befalede vor Jesus sine Aagester at gjøre ved dem, der formadelst Evnen blev gaae Disciple? Han saade, at de, hældt med Djæge (eller døbt, som det gaae gammel Danske fader) saadanne i Vandet, i den brennige Guds Name. For befalede indst: Det er ikke gaae i Det Djælefest, som kan bringe: passellos, baptetos, og de, forstede forstelige Lande i alle Lande var enige om, at dette Ord besteder at Djæge ved inden Vandet. Luther saa figer i sin lille Bønn bog, i en Fredensom om Daabets Sacramenta: "Daaben fader gaae Grøde Baptismes, gaae Zalem Messie; der er, naar man Djæger noget felt ved: Vandet, saa at det staaer saamens over. Og omvendtjært det gaae mange Blader aldrig er Hæld, at vandtøde eller Djæge ved: Daaben, man blot at overøje med Haanden ind af Daaben, saa børde det dog ikke noge faaledes; det vilde derimod mere ret, om man faaedes eller døbt frifor, der bliger døbt hælt ved: Vandet og alber drog ham og. Eti og saa i Det Djælefest Døsog med karmer Ordet Daab (Døb) under Djæle fra Ordet Djæb (Læs), fordi man hælder Djæle ved: Vandet fra dems Døber. Daabets Sandes og saa Daabets Detjæring, thi den betyder, at det gamle Menneske, det hældes Søster af Djæt og Blod, sal fele døndes ved Guds Maade, som vi vil haere al for. Desfor saa man i fuldt gaae forst Det Djælefesten Sacramenta, og i fuldt gaae et rigtigt Sacramentet Døs. — Vi maaen da haer sin gaae traeng i Det fælles Sacramenta, gaae: Legnet, Detjæringen og Døsen. Engekt befalede deri, at man: Haer, uak Sædvenet, Døs mælt og den fællesgaarde Hæder Menneske und i Vandet. Man maa hæder saa idet forbliss deri, man drages saa alber og. Detjæring figer man (gaae Djæf, d): at Draage idet af Daaben (aut den værste faben). Faaledes maae begge Døle findes i Legnet: al døbt og al Draage og." — Etter en lignende Maade i Døbelsen saa fig i den lille Detjæringen. "Djæle har da saadan Vandtøben at bælde til Djæ. Den betyder at den gamle Adam: ob ved Daglig Ørungen og Det sal træne og døs med alle Ørumer og andre Djæle, og at den ligledes Daglig Det sal træne at myt Menneske og, som lever for Gud enigtil i Kristendis og Kristend. Djæ. Hvor staar Det Døbelse til Djæ? Djæ. D. Hældes figer til den Komune i Det Ch. d. W. Haer befalede med Djæle ved Daaben i Døsen; gaae det at ligesom Djæf, der er enigtil for Det formadelst Sædvenes hældighed, saa fælles og vi: gaae: at myt Legnet."

Det Djælefest, der bedst maae forstaar, forst Detjæring Det grøde Ord Baptizo var, Det grøde, mælt døbt inden denne Dag og indst ingen anden handling for Daab und Dunn. Det der bedjentes sig til den kristelige Religion i Asien i Afrika og en lande Det af dem i Europa, nemlig Dr. Grekland, Bosnien, Perbien, Bulgarien, Valahiet, Moldau og Rusland saa inden idet opfæstet Daaben, som de fara gjort, der endnu staar alder formidt stode under flaget Mænnerdommen. Desfor inden gaae der i Amerika 7000 kristelige agnopholige Missioner, England 2 til 3000 og i Tyskland, Frankrig og Sveits nogle saa der i hældende til Daaben idet nige fra Guds Ord.

Man vystannerat er figs den bedste Døb tølken af Det Djælefest Baptizo, thi det fortelles os, at de der døbtes med Djæge i Vandet, og figs altid og igjen. "Og der Jesu var døbt, sagt han fara og af Vandet". Matth. 3, 16. "Og det farde i de fæste Dage, at Jesu som fra Nazareth i Galilea, og døbt af Joannes i Jordan. Og strax, der han sagt og af Vandet, saa han gæmtes af Hæld og Vandet, og Læmmesprænden saade: han, der er Vandet, har sin døbning mig fra at døbet? Man Philippus saade: Derfor din troar af gængte Djæle, man det, han. Man han gæmde, og sagde: jeg troar at Jesu Christus er den Guds Vore. Og han böd Hæmmen folke; og da var taget begge i Vandet, baade Philippus og Læmmesprænden, og saa døbte han. Man der de gængte af Vandet, vi i den gængte Adam Philippus bort, og Læmmesprænden saa saa idet maae var; man han drog sin Hæld glæs. Ag. Cijon. 8, 36-39. Indgående gaaer der Joh. 3, 23. at Johannes sin Døb var: bøle i Enon ved Galile, som der var meget Vand; og det blevde os i Døbelsen ligeligt sagt i Læmmesprænd, at hældingen indførtes i Jordan, og i Vandet, idet und Vand, som man far overfæst det sidste Blodet, for af lungen fig ulede den forstende Læng. Om vi idet nytte, forst Detjæring Ordet baptizo var, vilde allerede den Grind, der angives forst for Johannes nabol døbt i Enon vistlig visi, gaae forst Maade han fuldbøjdes den gudommelige Esfaling. Hældes aller Hæld, som der er meget Vand og også idet mænnerstundet, for der er alstede en Vandbestyrning; og Jesu der, Læde, Læde Det bog nist idet af Den Grind, at den gaae facianum Hæld er meget Vand. Dog vaar vi: Lænde den saade Detjæring af Ordet baptizo, mælt at "undvæbba", gaae der det os alstamman Hæld og hældig. Philippus og Læmmesprænden kom til at Vand da de endnu saade i Hæmmen. De hældes tølkelig fæs tætlig sig bringe lide og, til al baytende man, idet at de saade befjordet al den Kristendis mælt, tige ned af Hæmmen, ja endog ved: Vandet. Den Vand af saa fig i Vand fæs idet enigtil van Raifer igjennem en Orden mange saade Lar med sig, hvori han saade Læmmet lade sig bringe Vand og; ja det er alstelos nævngudigt for Raifers i sine Lande at forfjene sig med saadanne Vand: aller Døbbede Lar, og forfommed aldrig af Djæle. Vilde det idet gaae gængte unaturligk at aulage, at Philippus og Læmmesprænden blot var for begge varo legna und i Vandet, for at gaae hæld tage liveb doraf i sin haand og overøje Dunn der midt?

Hvor Jesus igen fælles Forordning fændes af han figs hældig indtrædel Matth. 28, 19. Han anordnede for Det kongede Menneske 1) en Daab, Hældingning, som i Hældes foretaget 2) i Vandet, og 3) i Sædvenet, Dømmer og Den fællesgaarde Name. Enes man en døbt et Menneske ved: Vandet, men indledt Ordet i Mænner Sædvenet af. "Forst var da detta? for Daab vistnok, men idet vor Jesus Christi Daab, idet en handling, som han far befjordt. Ligefaldet er Det der befalede hælding, naar Ordens istales, man Daaben figs idet foretaget. Ja det er en Sædvenals mod Gud, at figs:

"Jeg døben Dig i den Døvens Nævne!" og før Dog idet at døbte. Men der forstages jo Dog i handling - indunder Den maafskæn - den stenkester eller gylde jo Dog Maand gaa høreset; kommer Det en gaa, om der bringes meget eller lidt Maand. - Hvis der gaa sommer det altså idet an, men det sommer an gaa, at den døbes næv i Maand, at hører nu handling forstages idet an af Mannasalige Ogrindelpe, idet en handling, opfundet og indstendt af et Mannasal, om den and nuh saa Hvor at præst og befægtet at indforsa; bi en saadan var og bles altid him an kom Lærmonen, at Mannasalig handling. Den gudommelige Ogrindelpe er det mitog, som en han gaae en jaadan indgørels, svinlig religions handling. Høeg og Triflydelse. Den indvortes handling som Gud med Propheten Elise befalede Naaman, den syge han høreset, var ligfaelde efter saat høreset, som Daaben er aften Døbte, der bestenktes ifødes for at dobb. Han Domag og Sonnigh var ligfaelde imod den lande og Willer, som Gud valgte fande. "Saa kom Naaman med sine høste og sin Koogn og stod for Elise høreset Dør. Da saade Elise et Land til ham og lod sig: Gud, og hos Dig fys Gang i Jordanen, saa skal Det liget somma sig gaa Dig igjen, og Du skal blive ven. Da bles Naaman vort, og som bord; og han sagde: Den jeg sonde, at han fikke somma av til mig, og han og gaadet hører nu Guds Næv, og nuh med sin høste gaa Karel, og hills mig af min Ørdevalgsven. For idet Stedene Alba og Pharsphar i Damascus børe en alle Maand i Toraal? Kunne jeg idet bor mig i dem, og blive ven. Og han vendte sig og drog bord mod Karel. Da gud han Jesus var form, og talte til han, og da sagde: Men Sader fande Christen talte til Dig om en stor Ring, saa idet? forvareget mere da, naar han fjer til Dig. En Dig, saa skal Du blive ven. Da gud han var, og døbte sig i Jordanen fys Gang, af vor den Gudomme Ord. Og saade gud igjen, ligesom en lidet Drøng liget; og han blev ven." 2 Kong. 5,9-14. - Hjænde Nu man døbt sig findende Gang i Stedene Alba og Pharsphar, eller saade han ladel sig sommer list Maand fra Jordanen for at omprøve sig dormet, var han aldri blevet ven. Gud viser aldri fra sin Willia, man vi maa givs til gaa ven, hvad Sonnigh og sin fine Domag und fuge Karel. Den for ligesom ligefoer i tis. finde Ørdevalgs- und Maand aldri bleve nogen Daab, ligefaeldet dinne de gennem et Mannasal det allersvrigste. Hvo der fjer, at det ikke sommer saa noia an gaa, om valog den handling, der nuh: Esbarmestet indforsa, man at en anden valg godt han bøde: Karel for Anna, han fjer und andra Ord, at det er ligemangel om der forstages nogen Daabefandling eller idet. Hvis han det gaa an, al bøde den af Gud befalede handling nuh igjort, da han dette ligefaelsel gaa an inden noget Christ, som Mannasal Jane sat i Karel for. Hvor om Stedene Alba og Pharsphar er en hørdige Sonnigh, som mange kroade Ørdevalgs- und u. dionessor brige den til at venne om Læftekæller, der var byggede af En Jø og Kras: forgrundet Aarhundrede, jorl. da man bøde i Kraftige Hældervælper, som Guds Worder farts - fra om Jordens fande bødt: Om Ørdevalgs-und er en farlig Operation, det sommer i felle an gaa, om den first sommer gaa det Land af Læftekæ, der omtales i Guds Sonnering, naar den Larval forlidelig færet, naar den den flyder Blod af Larval Læftekæ. Vi ville derfor foretten dagto fjerre mon Larval at live Vaar gaa en Ring. Men dette fande vent en Ørdevalgs-und ligefaeldet fore en Maandbevægning eller Ørdevalgs-und af Daab.

Hvad om Stedene Alba og Pharsphar er en hørdige Sonnigh, som mange kroade Ørdevalgs-und. Hvor gaae gjenfæren: Hvorfor fane i inden mod Daabens Ørdevalgs-und? Hvor f. i en hørdige an voldent dinkent og min Magt, saa maa f. og f. i en anden. - Og han f. færdig Karel. En idet, som idet blest be, hvilket eller laget i haanden, man vistelig vides, en Dog en falsk Nævnen; man at maa høreset med Maand, han und idet den mindste Ligefad med en Daab.

Det Lykke, den hørdige Sonnigh færer gør, ved at bortgaa det Gudommelige og faan det Mannasalige: Hædet for, viser for alle, hvad Mannasal færer at betyde. Gud gaa Det færdige Højen, der faalangs Det er fær, en bænder til færdiglig Læftekæ, nogen Tjærligt, Særligt, der faalangs Liner, varer skældt mindre om den store Ørdegang fra Døden til Livet, om Haabet, at vor er frelset fra den mifortjente enige Død allena ved Kristi Død, om det store Læftekæ, at mille omengine Det gænde Mannasal til Døden, og lege i et myk Læft, som et Mannesal, der er opstanden fra Det, der vil lege; og ved Den opstande Maand, Hæderne, Jesu Kristi Draft, og en til hans Ord. Alt dette indfolds i den billædige Læftekælpe, som Pan-les indunder Rommene og Colosenserne om. Hvis F. ikke, al ni, saamange som era døbte i Jesu Kristus, era døbte i færdiglig Død? Da era vi da begravne und han med Daaben i Den; ja det al ligeforlig Ørdevalgs-und er ogvist fra Det Døde forvandlet til Døde, saa skældt og vi vandt i et myk Læftekæ. Hvis den fane vi era bleven glæntede und han ved ligefad und fane Døde, saa skældt og bleve fane igen: fane Ørdevalgs-und! Prom. 6,3-5. "I fane era begravne und han i Daaben, i færdiglig Døde og era und ogvist forvandlet til Enon." Colos. 2,12. I Daaben bagværet Mannasal: at blæstark, hvor Det idet han lege og aand, som al lig i Jordens Høje, og ved alter at dorages og og staar Det, som Kristi og Det ved Kristi vore Magt, som De Døde opstode og droges ud af Graven ved Kristi Ord, og som de aandlig Døde opstaaer ved Jesu Kristus Grav, nos Jæsse. "Eji den fane vi era bleven glæntede und han i Daaben". Den færdige Læftekælpe leveret Agostaten os, at ligeforlig en Øjere, der er værlig i Jordens ur høst Lid ligget som Døde og i højliglig, man der gaae sommer og og blomstær, faaledes læs Ørdevalgs-und høst Lid i Graven, man ogstet og blomstær gaaen i uforværliglig hærliggæ. Og færdiglig af begravet efter Guds Willia en høst Lid: Maand, man ogvistet alder til et myk den. Kristi og de vorende Læftekælpe, først i Maand, saa i Jordens, en derfor nogen knoffende færmelighed und et Stedheds Hærliggæring; som dette sommer de til Læft igjen i en fældesomme Læftekæ. Hvis Det hærliggæring man der denneid liges: at hæderen jo vedet und Maandvaaben?

Men lad os fane for alt i den sommer Jordens Ord: "Den som Nogen legger nogen til iste Ring, da skal Gud legga gaa fane de plager, som era Jordens: Dunn Log. Og den som Nogen forstager nogen fra den Jordens Loges Ord, da skal Gud borttaghe fane Deal af Jordens Log, og af den færdige Maand, og fra det Ring, som era Jordens: Dunn Log." Stabenb. 22, 18. 19. Den færdige Jordens fane har ingen Kæst til at bryde og forandre; lig engen andet Ørdevalgs-und, en det duft pligt at lade sig under nede af den færdige Jordens og at adlyde som al Kæst Larval.

Man, fjer Dog maafskæn, jeg en døbt und den færdige Maand, saaledes da ikke min En gør altting godt, fra det færdiglig af det er ikke i min Larval? - for Det blandt kænde, fær gennem Det Det i den færdige Maand, faaledes igjenfort Det lig Det i Gud, og aftynsat at Det Tjære i Ørdevalgs-und Larval, saa er Det vel refberlig fort ved Det En gaae Kristus man Den En, Den nu fær faast, han idet hører nuh Lærmonen, der forstager und Det i Den Larval, til en Daab, han idet gør Det lig Det i Maand døbt Mannasal. Den En først færdig faaledes hærliggæring nogen færdomofri bærlig ligefad und Ørdevalgs-und færdiglig; hærtel er Det valog bleven døbt i den færdige Maand.

En anden færdigliging inden Daaben foret indstiden. Man fjerer nemlig, forstader Sunde Saengenogkæren i Philipper blive døbt i Maand? Hveraae fjerer: Det er nist, at Stedene Stræmon, (Apost. Ep. 16, 13.) som man gør: at befæste, for der al forstager religiøs Ørdevalgs-und Larval, over vor; og Det er nogen færdiglig, at mange Stader, som man und al Gudommelighed Sunde indfors Guds færdige Læftekæ, man anden nævnen, om der idet gører færdiglig i Stokken, nævnes næst Jæsse. Man maa nemlig hære: Det hærliggæring, som almindestlig Det er, at bare Soldt: Giust nævnes tilma. Det dette var Hæder hos Grodskæn og Kommenus, og at Det endnu er Hæder: Tjæret, som Philippera læs, er bærligst. "Det er befærdiglig, fjerer Lord Bacon, at den Tjæret at bare fjer, som forstager indgjordt en Deal af Det unni færdige Læftekæ, en faaledes gaaet af Læft. Hvis Kommenus og Grodskæn mar Læftekæn på almindestlig som al fjer, for alle fjer, og faaledes en det hos Tjæret endnu idag." For at gaastaa, at Stedene Larval blest bærligst idet døbt, og at Paulus faaledes forandrade Ørdevalgs-und Larval, man man forst hærliggæ, at der ikke Kæst, ingen Kæstning gører, fjerden i Tjæret, i Stedene Larval, man al Mannasal Sunde bedællat und Maand. Man fjerden Paulus aller nogen af de anden Agostela færdig nema und "men Jæsse, en En og en Daab!" Ephes. 4,5.

Vi fandt vi salt ouw, hvori Daaben befandt, havd os vi i underføge, hvem der skal døbet; at ligesaa rigtigt Ægengæ-
maal. Johannes den Døber og Agapitens forvære, efter gudommelig befaling, gavt bedjendels og kom gaa Valper i Ør-
stof for at hæmme døba. "Men i de samme Daga kom Johannes den Døber, som predikede i Judeæ Ørd, og sagde: Orla-
neder er; thi himmelig Rigs er kommen nu." Matth. 3, 1, 2. "Men der fandt mange Kjærlighed og Tadeligeere kom-
me til sin Daab, sagde han til dem: I Øgleininger! hvilket er at fly fra din tilkommende Hvede? Gjører jer for Om-
nundelse gærdige Prægler; og maner ikke, at vi vilde fage med er salg: Vi fandt Abraham til Sader." Matth. 3, 7-9. "Johan-
nes døble vel vist Omnundelsen Daab, i det han sagde til Soldat, at vi skulde kom paa din, som kom efter ham, da vi gaa til pris-
hjem paa din. "Ap. Gjern. 19, 4. "Og det gavt Land Judeæ til ham, og da af Jerusalem; og alle de, som bedjendte sig
Øjend, døbtes af ham i Jordan Flod." Marc. 1, 5. "Men Petrus sagde: Omgåender er! og kom af Ørstof lade sig døbt i Jesu Christi
Navn." — De som vi gavne anammende fandt Ørd, blæste døbla? Ap. Gjern. 2, 38. 41. "Men der de kroede Philippe, som
forbedrtes evangelium om de Eng, som ført til Guid Rigs og Jesu Christi Navn, blæste de døbla baade Mænd og Kvinder."
Ap. Gjern. 8, 12. (Der øvriges Mænd og Kvinder, men ikke Læres) "Der er Raad, hvad findes mig fra at døbes? "
Men Philippe sagde: Den som Dis kvar af ganste Hjerte, maa det ske? "Ap. Gjern. 8, 36. 37. "Da kommede Petrus: Men nogae
kan forbyds Raad, at disse ikke, bølle døbat, som fage anammel i helligaand, ligesom og vi? "Ap. Gjern. 10, 47.
Men Læren kom, siger Dis; de anammende kom med Daaben. — Nu vel, havd os saa, om den noget Raad fandt
i Ørsten, at Eron kommer af Daaben. Rom. 10, 17. siger Paulus, at Eron er af Ørsten. Altforaa maa at Man-
neske, for at hæmme kros, fage fort Loy og evangelium forbedrtes, og forstaet det han fortalte. "Man Ero er en Christan-
diget: De Eng som fædet, en fast Overbevisning om de Eng, som ikke fandt." Ørster 11, 7. Der gaa præster den ligelige
Fornuft: for Det Gud, der maa frembringe Eron, kan fandt ligesaa maa frembringe den i al jydede Land, som i al andet
Mannestof. — Hvid Gud kan gjøre, hvornidt fandt Altmaagt næst, det fandt dinna allers stille i underføge. Vi fandt
Den at Ægengæ: Hvid gjør han? Frembringer han Eron i al jydede Land? — Ørsten præster: Man præsteres skal de kros
gaa den, som hjælpe de ikke fage fort? Rom. 10, 14. Nogae der vi ikke i Ørsten en anden Maade, prængaa at Mannes-
ke komme til Eron? — Hvoraa maa med Christusled præster. Nei. — Nu vel, saa er Ægengæmalet, om et jydede Land
kros, jo affjort.

Hvorpuds til Eron fader Det i den Augsburgske Konfession Art. V: "For at fædren Ero kan øvrigt, kan Gud
indfat prediket, funbæret, givet Evangelium og Sacramenta, hvoretant han, som formodelst Middel givne kan helligaand
der frembringer Eron foor og naar den vil i Dem, der ført evangeliet." Og Art. XII: "Om Sacramenternes (altforaa
begges) Loy kros, at Sacramenternes era indstiftede i alle allene for at vedtægt Regn, fngaa man indvortes hunde tjen-
de de Christus, men at de ere Regn gaa, og Hvides ejendom om den gudommelige Willia i Jesu saade til os, for ved den al
øvnede og styrke vor Ero (som vi altforaa for Daaben og for Kommunionen allerede maa have); Indsor fordon de også
Eron (begge Sacramenternes) og bringet os, naar man anammende dem: Eron, og fngaaer Eron dermed" "Hvor
her fandt ligeligt at Daaben fandt bringet os, naar at Manneske kros, og at den skal givne til at sygden fandt Ero.
Art. IX. er derfor en Modsigelse mod Det koenførte Artikler.

Vi somme vi til den anden store Forbring, som gjordes til dem, der kan spordt døbt: Eron fældelige Lejren-
delse, og en troende Ørlo fældelige Lejring. Ørvalle i Ørystan forvred Daaben af det troende Mannestof; Den er
nogae, han skal ville, os, de og forlange "Lad Dig døbe!" fader Det, og "Lad sig bøs!" (Ap. Gjern. 2, 38. ; 9, 18. Joh. 3, 23. Luc.
7, 29. Ap. Gjern. 2, 41. ; 8, 12. o. i. n.) Et Øverstamt imellem færmere fandt den om dem, der var døbt, at de fandt iforbi Øri-
ben, idet al de var blæste i Ørsten (Gal. 3, 27). Denne færdelige færmekkes for tydelig som en yttartlig, of-
fentlig handling, fra det døbla Manneske kros. Daalderes færmekkes Daaben endnu gaa et andet Raad, : Peder's fæ-
rdelige Lejring 3, 21. Her fandt vi den færmekkes, at Daaben er Mannestofes flag mod Gud, ikke Guids flag mod Mannestof.
Den er, en god Danmarksflag mod Guid: en flag altforaa, der fældet af et Mannestof. Her fandt en god Danmarksflag, en
Danmarksflag, der er blæste maa set fra døbt Øverstamt i Jesu Blod, der fandt afsonet Ørvalts færdelige flag over
Eron gaa Jesu Christi Alfordiget. Tom Eron lejede Eron forstede Bringe: et fædant Manneske kros. Den fæ-
rde bænligs Alfordiget, Daaben. Men fandt Fornuft har maaet Guids Ørd nu, for at haar det til at gafte gaa sin Dan-
marksflag, og gjort Daaben til Guids flag mod Mannestof. Den fandt hændt, det er ligemig fandt Det man gaaer,
naar sin Maalest næst. Den fandt begjordet mad at døbt, derfører forføgt at leva. Dog den, der fandt forlast den ret-
ta bænde Det Stoden fandt gaa Grønster og Øjenvær, som fandt maa færmekkes maa fære over for hem oftest al
stigs tilbage igjen i den Nytte. Man blæste maa til, for Det er den Ørys Ørlo, at os fandt et nyttil til Guids Ørd:
Konfirmationen, der viser sig i Linet ligesaa frigjort som Barnedæben. Endelig bænde man forbedrtes, at den arme
ufrie millerlo Ørvalting, der med haarene er trækket ind i Linet, er falden ud af sin flag, fandt forlast denne. En
unafhængig Lejring fandt den vel usynge genges. Alligavel fægtet man ved den at givne Ørvalting, og tilfører hengaa
en Rødt, en Ørvalting, der, brygget gaa en Ørvalting. Flaget, fader Det, som Guid indgået med Dis: Daaben, saaer fælt
gaa fandt Dis; derfor maa tilbage. Naar den da nogae stikke i Ørsten, at Daaben er Guids flag mod et troende el-
ler med et sig selv ubetydigt Manneske? Sondren Guid idet Daaben af Manneske, som døbt fældelige flag, naar fandt
først fandt sin flag mod Det, naar fandt Det, givne sin kros i Det Dint og indstyrket hem i Det Ørste, (Jer.
21, 32. Hebr. 8, 10. ; 10, 16.) Fældet stær med Ørvaltsflag og Ørys tilgivelsens almoechte Guds givning? En anden flag
fra Guids Dint under den nye hævndeling lignede Ørsten illa. Her fandt vi Dis, hvilken Forværring de Ørvalts-
gen fandt forværring ved at opstille deres Fornuftspunktninger, og sagt ordning med Guids Ørd. De fandt enrig for at hjælpe
sig ud af den yndelige Forleganget maalset givne til det Middel, at hæde et andet Manneske belærende Eron i dens Raad,
der skulde døbt!

Man fandt hænen ikke fylg: Lader de fanaas Læren somme til mig, og forlætan dem idet. Hvorledes kan Døbt
fandt gaa anden Maade end med Daaben? — Ørvalts fanaa Forvalter, om fældet der tales i Evangelium deres Læren
i den yndelige til Ørvalts, at han skulde døbt dem, albor lader dem døbt af Discipuler? — Nei. — Døbt Ørvalts ikke idet
Læren, eller befalade han Discipuler at døbt dem? — Nei. — Døbt Det da gaa indet Raad i Guids Ørd, i Jesu saade
til Lærenne at gjore undtagelse fra den almoechte Forordning over Daaben, og i fædanten tilfældet at lade Det se for
Lejringefor: Ero og Ørvalts fældt bort? — Nei. — Nei saa maa Dis, naar Dis fylg med Ørvaltsflaget er blæste, som
et Læren, (Matth. 18, 3.) saa lille i dinne øgne fandt et Læren, naar Dis er blæste et af de Læren, om fældet der fæ-
gtes: Guid Rigs føret fædantne til, (Marc. 10, 14.) noget maa at gaae ind. Det Lærenmænner, kunde maa for haer, Den
omend fandt fandt maa færmekkes, alligavel er Det alle Dage indtil Verdens Ende, og maa et kros
ende Ørvalts bænde fandt om at "nørra" ved Dine Læren, at lægge fandt maa færmekkes gaa det bort; og naar Dis
fandt Legesabat maa ikke fig: Det Læren, da maa Dis maa at gjore Det bedjendt med Evangeliet. Daalderes Lader. Det
Dine Læren, fandt Det færmekkes til Dis, somme til Ørvalts, idet imod, men i Øverstamt maa Guids Ørd.

Dennest fandt Ørvalts fandt maa maaest fandt betjent fig af, til at veda Læren daaben. Man fandt glænner
man Ørvalts maa maaest fandt betjent fig af, til at veda Læren daaben. Man fandt glænner, at Det Gaale er Læder, Ørvalts, til Ørys ser-
mod Ørvaltsflaget, legemet fylg. Det gaale Forvalter var et Sollefstag, affordret og fælliget fandt et Forvaltsflag; et Sollefstag
fandt Forvaltsflaget formodelst Sollefstan; en fældet Læren var en fæld. Det nya Forvalter bestaaer af en alte Mannestof
af alle Sollefstage, som er komme til Ørsten i Guid Rigs ved Ørvaltsflag og Ero. En Ørvalts Læren er et Mannes-
ke som alforst andet, og far, indet fælles Ørsten gaa Guid Rigs med nogae andet. Hæder Ørsten og Ero maa Det, som alforst
andet indgaaer deri. "Dis i Ørvalts færdig formaa færmekkes Ørvaltseller Forvalts maa, man Eron, som maaer fællets
gaa formodelst Ørvaltsflaget." Gal. 5, 6. "Endelig fandt jeg Dis: Hæder at Nogen bliver født gaa uij, han fandt ikke fra Guids

Xiga." Joh. 3, 3. "Mennes ikke, at du vilde sige ved først følge. Vi sagde Abraham til Sader; du jeg siger er du, at Gud kan og gør. Og Abraham hører af ditt Hånd." Matth. 5, 9. Baptismen, som den tillæste den falske Døb af Søder, Mandkjønnet, var en drøgge, hvis regn var også i Daabene, men i hjorteklo Omfjordens. "Og hvem der Gud skal omfatte nu vil hjerte, og den Væde hjerte, at din Døb ikke hjørne din Gud; det gør ikke hjerte og din gæste Døb, at Du ikke kom." 5 Mos. 30, 6. "Om Døben der for hvem, og borttagen din hjørne Søder, I givt Mænd og kvinder, således Tidligere! gaa det min Hånd skal ikke udvare frem Tidens, og bortvend, og den Døb ingen mere som indfloden. For dets Døbberens Omfjordab Døb." Jer. 4, 4. "Eft ikke den, som indvortet er en Jøde, er en færd Jøde; udfallor er den Omfjordens Els, som ejer indvortet gaa ejerst en, ja Omfjordens. Men den, som indvortet er en Jøde, er en færd Jøde, og hjørnete Omfjordens i Aanden ikke i Dogstaven er den jænde, hvis Rødt er ikke af Mæne, kann man af Gud." Rom. 2, 28, 29. "Vi eru Omfjordens, vi som hjørne Gud i Aanden, og berømmede i Kristo Jesu, og forlade os ikke gaa ejer." Philipp. 3, 3.

Ogaa Den Omfjordens, at Agostine nogle Gange skøbte høje vilman bruge til at forsvare Lærnadaaben med. Dog vi besøns blot at gøre han gaa, at der gaa alle sine Hånd, Jesu jaadant fortoldes, ikke undt den første Ord bliver tallom, at der også gaa Dina børn, som Døbtes med. Derimod saen den indvrigtelse App. Gjern. 10, 44. "Den plænret anden halede ditt Ord, salst den Helligaand gaa alla dem, som ført Ondet." Og dag. 16, 40. haledes Lydia's hjørnebold, som blæse Døbte med sind, "Lærdre" som Paulus kaldede. Our Bodnadsvenn hjørnebold, der Døbtes Helligaand sam, (dag. 16, 33) fors 9; at Paulus overredede for dem alle, (Werk 32.) og at de alle gør sig og kroede. (Werk 34.) Our Stephanus hjørnebold, som Paulus fæste Døb, (1 Cor. 1, 16.) figer sam 1 Cor. 16, 15. "Førti i Stephanus hjørne, at det er forstyrren i Athonia, og at de ført beklædt sig ført til at hjørne de Hellige." Den er alltsaa gaa alla sine Hånden förgat for, at man ikke har antage de Døbte for Dom, hvorvid man ikke vilde gøre den mindre. Alt, our undt dette ikke har stået.

Endnu gører den at han Hånden, som han nævnelte hjørne til Hånden for Lærnadaaben, nemlig Joh. 3, 5. og Titum 3, 5.; man i begge nogen Drabet ikke ikke. Igend der Jon. 3, 5. skal forstået ved Førfal af Hånd, han Ingan med undt Hånd, der bestemmes; langt mindre er det tilladt, at udlegga dette faaledet af Blæser en Modfjord imod Døvrigtens Glæs Hånd. — Tit. 3, 5. haledes Tajnsfædlets et Læd, fordi den, som et Læd, værfor os for al Lærd i Jesu Klod. Jesu tales om Ejerenfjorden, idet our Daabene.

Til Håndringen barover vi anden et Håd, den bliver brugt som hjernum for Lærnadaaben, men vedog tales joist og tydligt imod denne, ja viser, at der St. Pauli Døge ingen Lærnadaaben facit. Hådet ligger faaledes: "Men til de anden figer jeg, ikke hjørne: Den som nogen Læder fæller en mænbro hjørne, og det befager fælle ab hos jeg sam, han forlade fælle ikke. Og en Quidde, som fæller en mænbro Mand, og det befager sam ab hos jeg fælle, han forlade sam ikke. Eft den mænbro Mand er fællet formentlig hjørne, og den mænbro hjørne er fællet formentlig Manden; Gi allerso når jo fæste Hånd innen, man vi era da fællig." 1 Cor. 7, 12-14. Gir beklædningen Paulus Nogles jødiske Tordene, at en mænbro Agtselfelle var innen, saa den anden mænbro Agtselfelle ikke hinde vedblive at omgaar med en saadan. Og til Lenies gaa, at det sam vægtaar er rigtigt, at fornuv sam Manigfaldens Hånd, som Tordene vær, jo; isaldt hinde Tordene var gænner, ligefaldet hinde omgaar med, fordi da saa ligefærd vilde være innen, som den mænbro Agtselfelle. Det er tydligt, at Paulus stiller Lærnadaaben i lig Håd med den mænbro Agtselfelle, og figer om bagges, at de er era innen efter jødiske Lægnaben, men det modfælle, ligelæst efter jødiske Lægnaben, nemlig fælliga, saa et en Tordene hinde omgaar dem under Ting. Og dette figer Agostinen om fæle Manigfaldens Hånd; Gi sin beklædning gaa en gang, mad Håndringen af det 14. i Werk, at hende til alle dem, han fornu til, og bringer de underlige Ord: "Det har jo den Læd innen!" Hjørnedet hinde har tale faaledet om Manigfaldens Hånd, naar de varer døbte, hørende, igjenført Lægisterne ?? Luther figer om dette Håd: "Døvarden er sagt gaa fabrikt Håd, og efter St. Pauli Maade at hale gaa; alle Ring er fællig for den, der er fællig; som han figer Titum 1, Alle Ring era van for de Dr. un, og Rom. 8, Alle Ring hjørne de Hellige til Gode. Håd i vil figer faunaget som: en kristen Agtselfelle for ikke fælle fig med, men han vil Ring for ikke-jødiske Agtselfelle, men og øvrige van-jødiske Hånd. Danfagen bestil en den: Naar den ikke-jødiske Agtselfelle ikke forminner sin jødiske Agtselfelle at lese fælletlig. Ja er hende en saa uørig Ring, at den ikke lever Håd med den jødiske Agtselfelle, og at det er ligemagnet, om det den omgaar med en fællig eller ikke; ja endog Døden, det Allerskreddeligste, er en fællig fællig Ring for en Lægister. Døren han gør et godt Ring af Alting, om det saa en godt allervort, indhagen af Håndbogen og det Svæger, Gi dette er liget hævetmed Hånden, og hæden den ikke gaa fig. Ellers gør der hæder hende vedblive, det bliver ved den samme hende godt ihsadelig, vort, fællig, myltig og gænlig, saa at den Enconde han omgaar med det og blive for det ender al Sare. Gører det ikke var saa, denke engen Lægisteren hende, efterdi han maa hende blandt andre ikke-høj hende Håd. Dog um, ja han ikke følger dem, men gjør et godt Ring af dem, han kan læse for og blandt dem, gaa det at de også med sam hende blive frauene og Lægisterne etc. Daaledes er den fæle Hånden bære Håndringen, Hængel, Hængel, Hængel og Gasser for en Lægister. Derimod er fæle Hånden bære Håndfældighed, Hængel, Hængel, Hængel og Tordensvælde for en Tordens Lægister, ja endog Gud følge med alt hvad han sam. Den den 18. Kalvus figer til Gud: "Gud er Hellige in Din fællig, og hos de Tordene er Du Hellig, og hos de Hæne er Du væn, men hos de Tordende er Du formest. Hvorfor dette? For Du er Hellige (det er) de Enconde hende bruge alla Ring paa en fællig og fællig Maade, fællig fig og hold fig van ved dem. Men de Håndfældighed og Hængel forfjende, nærfældige fig væbbedlig, og blive innen ved alle Ring; Gi de hende intet hende gaa en rigtig, gænligmelig og fællig Maade, saa at det hender dem til Faliget. Daaledes era Lædnana og saa fælliga, omens ejendom de fænderen era døbte eller Lægisterne. Da era ikke fælliga: Den er egne Person, our denne Håndfældighed hæder St. Paulus ikke far, men de era Dig fælliga, fælliga for Dig, Din Hellighed kan omgaar med dem og øvrige dem, idet at Du vænligst med dem, som om de varer en fællig Ring. Eft St. Paulus vil fige: Naar en jødiske Agtselfelle fænde glosa Hånd med en ikke-jødiske Agtselfelle (som det den Gang ofte var Tidspunkt) og Lædnana anden ikke mæde hende fig døba eller blive Lægister, efterdi Fugue Sal brynges til hende, men en figer billig den get formest fængeligt, saa skal Modoren aller Saderne forvirre ikke forlade Lærnadaaben, eller indvrag og negle dem in Modens aller Saderne fældige Omføng, som our Den man Ting: Denne Omføng, og som da følgs blive innen ved de mænbro Hånd. De hælle hængelmed Hængelrig regnes Lærnadaaben, og forsvøg den ligefærd, som om de varer da al hængelmed Lægisterne, Gi de era ikke innen, ikke nærfældige, (figer Agostinen) Det vil fige, Den Enne Samma fig gaa dem, og derfor vedblive at varer men og fællig. Daaledes skal det også gaa til mi, og til alle Døden. Jesu Hånd ikke ville antage fængeligt, skal man derfor ikke forlade eller forstøde dem, man gles og forsvøg dem ligefærd gort som de allenbedste Lægisterne, og befale dem et Læd: Håd, jaaprent de allers i andre Ring era tydlig og promiss, gør det Modfældes angaaer. Den indvortet onde Ogsærlig hælle og hende Tordensvælde formuna og straffa. Hængelene og den indvortet onde Ogsærlig han Fugue formuna og straffa den Gud allens. Daaledes gjelder anden i Dag Denne St. Pauli Ring et, og er i draft; alla Ring era fælliga og vaner for den Enconde!

Ni Lærnadaaben er Mænsta. Hængelens Håder, ført af Hængler, der vilde gøre Hængere med Hængere, og føgt i denet egne Hængler. Døfor har den fært paa Hængelhæde, og leggende Søller. Vi saa os om, og blive med hængelhæde. Hængelhæde opvælt Lægisteren Tordensflag, Lægisteren Lægster naer, den bestaa af mænbro Hænginger, blandt hængelhæde der fæst og her findet enkelte hængende Lægisterne, blive varer, at Hænden Hæder mæde ind i den Lægisteren Ring, at alle Zione Hæder era nedvridte, saa Guds Fæder era bængle ind, og same erobret det Lægisterne Hæder, ja den Lægisteren Lægstol, saa Lægisterdommen er bængen til et Lægister i den Lægisteren Ring! Detta er Lærnadaabens Hånd. Den er Ting, der har slægt al Hændens vorende Hænginger ind i Ringen. Minne Lærdra og Tordra i Hængere! Det er gaa Den Lægister Ting, at vi begyndte gaaen" at vande Hængelene, og at vande tydlig, som han var tydlig, den fægti: "Daaledes bør det et fuldromme al Hængelighed." Matth. 3, 15.